

TAISTO PITKÄNEN

LÄHETYS- JA RUKOUSKIRJE 2/2012

Taas on tullut aika kirjoittaa. Joulun lähestyminen ja lumi on jo maassa. Uutena asiana voin kertoa teille, että Caritas Russia yhdistyksellä on nyt uudet kotisivut netissä. Osoite kirjeen lopussa.

Pietarin lähetyskentällä tuli taas käytyä loppuvuodesta. Olin siis Pietarissa 23.11-01.12.2012 marras-joulukuussa. Tällä kertaa minut haettiin kotiportilta. Matka jatkui Suomen ja Venäjän tullen kautta ilman vaikeuksia. Viipurista lähetimme taas paketteja vangeille ympäri Venäjää. Kävimme myös syömässä Viipurissa. Kaikki nämä ravintolat yms. tilanteet ovat hyvää harjoitusta kielen oppimisen kannalta vaikka tulkkinenkin oli matkassa, niitä varten, jotka häntä tarvitsevat. Minä koitan pärjätä ilman, ainoastaan saarnatessa käytän vielä tulkkia.

Saavuimme Pietariin illalla ja menimme heti naisten kristilliseen asuntolaan vierailulle. Tällä hetkellä heitä oli siellä vain kaksi naista asunossa ja vieraillessamme vain toinen oli paikalla. Juttelimme hänen kanssaan ja lopuksi vietimme pienen rukoushetken. Muutamat rukoilivat ääneen, minä mukaan lukien ja veimme Taivaan Isälle tietäväksi Tämän Irinan huolenaiheita. Sitten matkasimme Timurovskajan asunnolle ja se päivä oli siinä.

Lauantai aamulla läksimme ajamaan kohti keskustaa pikkubussilla jolla olimme liikkeellä. Jätimme bussin ”masha-kodin” viereen kadulle, jonne palasimme vielä illalla. Seuraavaan etappiimme Gerasimovien perheen luokse matkasimme siis paikallisella bussilla. Vietimme heidän luonaan hienon hetken katetun tee-pöydän ja herkkujen kera. Veimme heille myös humanitaari avustusta.

Seuraavaksi oli vuorossa Pastori Igor Smirnovin ”Mirotvoret” seurakunta. Olimme Jumalanpalveluksessa ja kun kolehdin vuoro tuli minä tällä kertaa tavoistani poiketen laitoin siis ”mirotvoret”-seurakunnan avustamiseksi pienen lahjan Caritas Russia yhdistykseltä.

Sitten suuntasimme tuohon legendaariseen Pietarin metroon. Matkasimme kahden eri linjan kautta Finljandskii vokzalin lähelle ja Ploschad Leninan metrolle. Menimme ”Masha”-kotiin ja pidimme hengellisen tilaisuuden tytöille. Minä pidin puheen, jossa kerroin, miten Jumala ja Jeesus meitä johdattaa elämän eri vaiheissa ja vaikeuksissa sekä hänen varjeluksestaan elämämme yllä.

Sunnuntaina menimme Pastori Aleksein ”Novij Uroshai” seurakuntaan Jumalanpalvelukseen. Olen kerran aikaisemmin saarnannut tässä seurakunnassa. Tällä kertaa minulla ei ollut puheenvuoroa. Kokouksen jälkeen seurakunta kustansi koko meidän suomalaisten ryhmän syömään paikalliseen macdonaldsiin.

Sitten ryhmä läksi Suomeen ja heittivät siinä samalla minut Pargolovoon Pavelin luokse majoitukseen.

Olen saamassa uutta potkua henkilökohtaiseen evankelointityöhön. Olen käynyt n. 10 vuotta sitten eräässä seurakunnassa EE-kurssin (Evankelointi elämäntapana). Siinä on evankeliumi kerrottu systemaattisesti jäseneltynä. Aikaisemmin en ole voinut käyttää sitä menetelmää, koska kielitaito ei ole antanut periksi. Tänään, ymmärrän, että voisin käyttää EE- jäsenystä katutyössä

ainakin pääpiirteissään ja saada paremmin kontaktia ihmisiin kadulla. Näkyini mukaisesti olinkin maanantaina metro Prosvechenialla trakuja jakamassa ja tuli kolme keskustelua, joissa sain kertoa Jeesuksesta ihmisille. Edelleen olin tiistaina ja keskiviikkona Prosvechenialla, jossa tuli kolme keskustelua ja myöskin metro Ozerkilla.

Haluan kirjoittaa tähän opetusosuuteen kertomuksen: Jeesus ja opetuslapset myrskyssä. Raamatussa tästä kerrotaan: Markus 4: 35 – 41 Opetuslapset ja Jeesus olivat veneessä keskellä suurta järveä. Tuli kova myrsky ja vene oli upota korkeiden aaltojen ahdistamana. Opetuslapset olivat peloissaa ja pelkäsivät hukkuvansa. Jeesus nukkui ja opetuslapset herättivät hänet ja sanoivat Hänelle: ”Etkö sinä välitä! Me hukumme”! Jeesus nuhteli tuulta ja sanoi järvelle ”Vaikene, ole hiljaa” ! Tuuli asettui ja Järvi tyyntyi kokonaan! Jeesus ihmetteli heidän pelkoansa ja uskon puutettaan.

Niinhän se on meillä ihmisillä täällä ajassakin, että elämän myrskyt uhkaavat meidät hukuttaa. Sinulla voi olla tilanne, että et näe siitä mitään ulospääsytietä ja olet aivan toivoton. Kun Jumala vie sinut tällaiseen tilanteeseen, niin ennenkuin pääset ulos ahdingosta sinussa täytyy tapahtua muutosta. Ennenkuin pääset eteenpäin kaiken epäolennaisen ja turhan elämästäsi on pudottava pois ja jäljelle jää vain todella arvokas, joka kestää kovimmatkin myrskyt. Jeesus Kristus!

Jeesus nuhteli tuulta ja järveä ja samalla tavalla Hän tyynnyttää myrskyt elämässäsi, jos annat Jeesukselle sen aseman elämässäsi, että Hän saa olla ykkönen. Mikään elämässämme ei saa olla tärkeämpää kuin Jeesus! Esim. rakas puoliso on Jumalan lahja meille, mutta meidän ei tule rakastaa Jumalan lahjaa enemmän kuin lahjan antajaa. Jos näin teet, tulet huomaamaan, että mikään ei voi sinua horjuttaa. Sinun perustuksesi on ankkuroitu lujasti Kristus kalliolle ja se kestää kaikki myrskyt ja mikään ei voi sinua nujertaa.

Kiitos- ja rukousaiheita:

- Kiitetään siitä, että ovet ovat vielä auki Venäjän evankelioimiseksi. (vankiloita lukuunottamatta)
- Kiitetään Idäntyön porukasta, joidenka kanssa on hyvä tehdä työtä Venäjällä.
- Kiitetää, että ajokalusto on palvellut moitteettomasti Venäjän matkoilla.
- Kiitetään hengellisistä kokouksista Suomen puolella.
- Rukoillaan, että Jos mahdollista ovet vankiloihin Venäjällä vielä avautuisivat.
- Rukoillaan, että saisimme aina Pietarissa ollessamme olla oikeassa paikassa oikeaan aikaan.
- Rukoillaan Taistolle oikeita sanoja oikeille ihmisille kadulla evankelioidessa Pietarissa.
- Rukoillaan Taistolle saarnatilaisuuksia Suomessa ollessa.

Kotimaan kentälläkin on tapahtunut. Oman seurakunnan vanhimmat helluntaiseurakunnasta ovat aina silloin tällöin pyytäneet vetämään kokousta ja saarnaamaan siinä samalla. Jumala siunasi ne kokoukset.

Elokuun alussa 09.08.12 Lahden ystävät olivat järjestäneet tilaisuuden NNKY:n Jugent saliin Lahden keskustassa. Minä olin kutsuttuna puhujavieraana kertomassa tekemästäni Venäjän työstä ja samalla pidin Sanan saarnan. Hämmästyin vähän itsekin tilaisuutta. Kokouksessa ylläni oli tähänastisista kokouksista voimakkain Pyhän Hengen voitelu, josta saan kiittää Herraa. Hän on näyttänyt sen minulle niin monta kertaa, että en ole mitään ilman Jeesusta!

Aikaisemmin jo viittasin, että Caritas Russia-yhdistys on saanut uudet kotisivut nettiin. Osoite on: www.caritasrussia.fi

Tähän lopuksi haluan vielä toivottaa oikein hyvää joulua ja onnellista uutta vuotta 2013 sinulle uskollinen tukijani ja esirukoilijani!!

Rukouksista kiittäen evankelistanne Taisto

Mission Association Caritas Russia ry
Marjarinne 5 A 8
49460 Hamina

Puh: 045-11 48 252

Pankkiyhteys: Kymenlaakson OP

550600-5302072

IBAN: FI09 5506 0050 302072

BIC: OKOY FIHH

Viite: 505

Pala matkaa Sergein rinnalla

Samahvalovissa (Novgorodin alueella, Holmin kaupungista 20 eteenpäin) olin ensimmäistä kertaa lokakuussa 2006 Riihimäen Idäntyön matkassa. Heti saavuttuani sinne tiedin löytäneeni paikan, jossa on hyvä olla. Sen rauhan ja hoivan tunsin heti. Silloin miesten talossa asui Sergei, Misha ja Andrei. Toisena päivänä, navettojen välissä sain Kira-nimeni. Tunsin saapuneeni kotiin, tiesin olevani nyt kokonainen. Toki oli vielä kuluva 1,5 vuotta ennen nimeni virallista vaihtamista.

Mutta nyt asiaan, tämä on kertomus veljestäni Sergeistä, jonka siis tapasin tällä ensimmäisellä Samohvalovin matkallani. Silloin hän oli arka, toisten taakse vetäytyvä, mutta sydämellinen. Kävin hänen kanssaan pitkiä keskusteluja, sain kuulla hänen historiaansa vankilassa olosta, alkoholismista ja monesta muusta häntä kohdanneesta asiasta. Suuri suru asui sydämessä, koska hänellä ei ollut ketään tässä maailmassa. Niinpä huomaamatta "adoptoimme" toisemme sisaruksiksemme. Muistan sieltä lähtöpäivän tuskan, koska pelkäsin hänen kuolevan. Sanoin ystävälleni "En suostu tulemaan tänne asti hautajaisiin. On väärin, että tapaan ihmisen ja sitten hänet viedään minulta." Sanani johtuivat siitä, että Sergein maha oli kovin turvoksissa eikä maksan seutuun voinut kättä laskea ilman että hän tunsin suurta tuskaa. Toki rukoilimme hänen puolestaan niin silloin kuin monesti myöhemminkin, mutta olin varma etten tule häntä näkemään kuin arkussa.

Puoli vuotta myöhemmin, matkalla taas Samohvaloviin, odotin perille pääsyä malttamattomana. Tapaisimme uudelleen, sen tiesin koska olin kuullut uutisia sieltä päin. Kohdatessamme ilokseni hän näytti paremmalta, maha ei ollut enää turvoksissa ja häntä saattoi halata aiheuttamatta hänelle kipua. Kuinka kiitollinen olinkaan! Hän oli elossa ja vielä terveempi kuin edellisellä kerralla tavatessamme. Kyllä on Herra voimallinen!

Seuraavaan tapaamiseemme kului aikaa 1,5 vuotta, oli loppusyyskuu 2008. Tapasimme Grazdanskij metrolla Pietarissa. Hän oli muuttanut kihlattunsa Natashan kanssa Pietariin Samahvalovissa tulneiden erimielisyyksien takia. Heidän oli ollut tarkoitus mennä kesällä naimisiin, mutta siitä ei sitten erinäisten asioiden takia tullut mitään. Ensimmäiset Pietarin kuukautensa he olivat asuneet Moskovan rautatieasemalla. Nyt heillä oli paikka missä nukkua, porttikongin yläpuolella oleva asunto. Sen he kertoivat olevan täynnä romua, koska sitä oli pidetty kerrostalon kaatopaikka-varastona. Sinne minulla ei siis ollut mitään asiaa. Sain kuulla, että kun se on paremmassa niin sitten. Näin siis tapasin Natashan (oikeasti Natalja, mutta aloimme käyttää saman tien toisistamme hellittelynimä) ensimmäistä kertaa, siitä alkoi myös meidän yhteinen tiemme. Hänkin on entinen vanki, Sablinon naisvankilasta. Hänen parin vuoden tuomionsa aikana hänen kaksi lastaan oli annettu adoptoitavaksi ilman hänen lupaansa, joten hänelläkään ei ollut ketään. Vaikka asiat eivät olleet niin hyvin kuin olisin voinut toivoa, niin ainakin heillä oli lämpöinen paikka missä nukkua ja tehdä ruokaa. Itse iloitsin siitä, että veljeni oli lähempänä. Ensimmäistä kertaa tapaamisemme jälkeen itkin ilosta, koska nyt tiesin meidän näkevät useammin.

Seuraavan vuoden aikana tapasimme milloin missäkin, minulla oli aina käpsäkit mukana heidän tarvitsemiaan asioita. Syksyllä 2009 sain tekstiviestillä kutsun heidän häihinsä. En hetkeäkään epäroinyt vastata tulevani sinne, vaikka ne olivatkin 25.12. Olin siis jouluaaton kotona ja sitten suuntasin tyttäreni kanssa junalla kohti Pietaria. Häät olivat venäläiseen tapaan kaksiosaiset; ensin avioliittopalatsissa ja sitten seurakunnassa vihkiminen. Meillä oli kunnia saada olla niissä mukana. Vaikka olin vuodesta 1980 käynyt Neuvostoliitossa / Venäjällä, niin nämä olivat ensimmäiset häät. En siis tiennyt mitä odottaa, vaan olin kuin Liisa Ihmemaassa. Juhlat olivat täynnä iloa, rakkautta ja seurakunnan siunausta. Taas minulla oli aihetta lähettää kiitosta Herralle - kuinka hyvä hän onkaan! Veljelläni oli seurakuntayhteys, joka olisi tukeva häntä monissa asioissa tulevaisuudessa.

21.10.2010 sain iloviestin, Romka (oikeasti Roman) oli syntynyt. Mikä ilo! Sergei oli kuitenkin huolissaan ajan riittävydestä, hänen pitäisi saada kylpyhuone- ja keittiöremontti valmiiksi Natashan ollessa sairaalassa. Joulukuussa sain itse omin silmin nähdä upean kylpyhuoneen ja tapetteja vaille olevan keittiön. Mutta eihän tällaisilla pienillä asioilla ole väliä. Sain pitää Romkaa sylissä ja vain olla. Olla olemassa heitä tukien ja rakastaen.

23.12.2011 heille syntyi suloinen Dashka-tyttö (oik. Darja, suomeksi Lahja). Lähes Daskan syntymään asti he olivat yhdessä ruokkineet kodittomia ja jakaneet evankeliumin ilosanomaa eteenpäin. He haluavat totisesti palvella Herraa. Aina heitä on siunattu tarvittavalla, vaikka heillä on vain Sergein katusiiivoijan tulot ja he kaikki neljä ovat Pietarissa pummin statuksella (he itse käyttävät tätä termiä), koska asuntoa ei ole yrityksistä huolimatta hyväksytty viralliseksi asumukseksi, vaan se on varasto. Tämä siis tarkoittaa myös, että he eivät voi saada passia päästääkseen esim. Suomessa käymään. Onneksi Pietarissa on asunnottomille ja pummin-stituksella oleville terveydenhuolto järjestetty!

Nyt on joulukuun lopussa. Samoin heidän kolmas hääpäivänsä. Lokakuun lopussa sain Facebookin (kyllä he ovat myös Facessa, vaikka asuntoa ei ole hyväksytty edelleenkään. Se on Venäjää se ☺) kautta tiedon kolmannen lapsen tulosta. Laskettu aika on 23.6.2013. Sergei toivoo, että lapsi tulisi vähän aikaisemmin, niin hän saisi maailman parhaimman syntymäpäivälahjan.

Tällainen on siis Sergein tarina, tähän mennessä. Nyt kun katson mennyttä vuotta, tunnen kuinka siunattuja olemme. Ja kuinka etuoikeutettu saan olla taivaltaessani heidän rinnallaan! Vuosiin on mahtunut paljon iloja ja suruja puolin ja toisin, mutta kaikki on tapahtunut Luojan suunnitelmien mukaan. Tulevaisuudesta ei meistä kukaan tiedä, iloitkaamme siis tästä päivästä!

- Kira Salminen-